

DRUPPELS
van een Gloeiende Plaat

Gedichten door
Jack Stoop

Gebed tot Cerridwen

Cerridwen,

Grote Moeder, Godin
van Inspiratie, Transformatie en Magie,
Brouwster van Awen,
ik vraag u drie druppels:

Een druppel inspiratie
om te weten en te doen
wat gedaan moet worden.

Een druppel transformatie
zodat ik worden zal
wie ik werkelijk ben.

Een druppel magie
om mezelf te verheffen
boven mijn kleine ik.

Cerridwen,

help mij te roeren in mijn ketel
en herboren te worden
met een stralend voorhoofd.

☿ 2019

Mijn Verzen

Over de dood wil ik niet dichten,
mijn verzen zullen over het leven gaan.
Over de dood wil ik niet dichten
al zal ook ik eens voor hem zwichten,
tot het moment waarop hij toe zal slaan
zullen mijn verzen over het leven gaan,
want over de dood wil ik niet dichten.

Mijn verzen bezingen het leven,
het mysterie van brood en wijn.
Mijn verzen bezingen het leven
en alles wat het me zal geven:
liefdeslust en liefdespijn,
en zelfs de dood z'n zoet venijn,
want mijn verzen bezingen het leven!

☯ 2020

Een dubbel rondelet is bijna een sonnet

Op het leven !

Ik wil wodka drinken,
vele volle glazen;
met drinkebroeders klinken
en verzuipen in extase,

in diepe dronkemansdromen
zonder pijn of herinnering;
laat de kater maar later komen,
samen met de rekening;

die ik wel wil betalen
voor de verlichting en de troost
die ik uit de drank mocht halen;
en daarom vrienden: Proost!

☯ 2019

Luctor et Emergo

Ik worstel met een monster,
diep genesteld in mijn hoofd:
het wakkert groot verlangen aan
terwijl het bevrediging beloofd.

En ontspanning, rust, een goed gevoel,
ik kan al z'n valse beloftes dromen:
heb z'n leugens al zo vaak gehoord,
toch blijft het lastig los te komen.

Dus vechten we gestaag verder,
wortelt het monster dieper in mijn lijf:
ik kan het er voelen vreten, knagen,
zelfs als ik een tijdje rookloos blijf.

Toch zal ik de strijd zeker winnen
van dit gemene beest,
't is tenslotte slechts
mijn eigen geest.

☯ 2019

Het vreemde voorjaar van 2020

Stille straten, lege pleinen,
angst beheerst het land;
een dodelijk virus, de Kroon,
slaat toe met harde hand.

Binnen blijven, afstand houden,
mensen mijden als de pest;
terwijl de vogels vrolijk fluiten
en vlijtig bouwen aan hun nest.

Waar buiten voorjaarsbloemen bloeien
zitten bejaarden binnen vast,
sterven zieken stikkend
aan deze ongenode gast.

Het leven dreigt stil te vallen
en onzekerheid regeert,
terwijl de Aarde bruisend
leven reproduceert.

Daarom, laat je niet kisten;
dien Corona van repliek:
Leve de Lente
en Leve de Republiek !!!

☯ 2020

Ik ben boos!

Ik ben boos, laaiend, woest
over domheid en onrecht, groot en klein!

Ik ben boos, laaiend, woest
op het graaiend kapitalistenuig
dat grote sommen geld vergaard
door uitbuiting van hun medemens!

Ik ben boos, laaiend, woest
op grote multinationale bedrijven
die honend de Aarde verkrachten
op jacht naar nog wat winst.

Ik ben boos, laaiend, woest
op de vergiftigers van lucht, land en water,
de vernietigers van biotopen,
de moordenaars van plant en dier!

Ik ben boos, laaiend, woest
op mensen die dieren als dingen
beschouwen
en ze rücksichtloos laten lijden;
beesten zijn het!

Ik ben boos, laaiend, woest
op machthebbers met kleine pikjes
die bommen gooien op burgers, kinderen,
om hun gekwetste ego te bevredigen!

Ik ben boos, laaiend, woest
op handelaren in wapentuig,
gifgas-chemici, ambitieuze generaals
en calculerende strategen!

Ik ben boos, laaiend, woest
op liegende liberalen
en conservatieve christengriezels
die zoeken naar een zondebok!

Ik ben boos, laaiend, woest
op rascistische volksmenners
die de samenleving verdelen
om naar hartenlust te heersen!

Ik ben boos, laaiend, woest
op de domme mensenmassa
die dit alles laat gebeuren
uit gemakzuchtige onverschilligheid!

Ik ben boos, laaiend, woest
op dit kortzichtig ziek systeem
van uitbuiting en vernietiging
in dienst van het grote geld!

Ik ben boos, laaiend, woest
omdat ook ik hier onderdeel van ben,
gedwongen te leven in een wereld
vol geweld en nodeloos lijden!

Ik ben boos, laaiend, woest
omdat ik weinig meer kan doen
dan hier mijn gal te spuwen
als druppel op de gloeiende plaat!

☯ 2018

Greta

Ik zie een klein boos meisje,
woedend over de wereld
waarin ze leven moet.

Terecht woedend
op leiders, landen
en bedrijven
vanwege de puinhoop
die ze achterlaten.

Ik deel haar woede
en haar zorgen,
ben ook bezorgd
over haar.

Zal ze ooit nog lachen,
liefhebben, beminnen,
lijden aan een gebroken hart
in plaats van aan de wereld?

Ik hoop het maar,
ik gun het haar.

☯ 2019

Het Juiste Spreken

Wees stil en luister,
luister naar de stilte,
naar de geluiden van de wereld,
en tenslotte naar jezelf.

Koester je woorden als schatten,
kies je woorden wijs,
het juiste woord
op het juiste moment;
kies je woorden vriendelijk
en hoor hoe ze vallen.

Hou je woorden bescheiden en passend,
grote woorden bevatten vooral veel lucht,
wees zuinig met je woorden,
een oprechte stilte is altijd goed.

☯ 2018

Memento Mori

Een klok slaat vermoeid:
traag tikken op de gang
looprekjes van maaltijd
naar maaltijd naar bed.

Ongekende kleinkinderen,
vergeten geliefden komen
en gaan; het verdriet
blijft voelbaar hangen.

Er wordt gedwaald in mist,
gebeden, geleden, gewacht
in zware stilte; hier
duurt het leven lang.

Het eind van de tunnel:
een leeg zwart gat,
rust in onwetendheid,
eindelijk.

卍 2019

Schrale Troost

Ik zit als een gevangene
achter glas en dikke muren,
de zomer ken ik slechts
van het naar buiten turen.

Als een vogel die wil vliegen
zit ik in een kooi
te zwijgen in de stilte,
aan weemoedigheid ten prooi.

Als een monnik zit ik
eenzaam in m'n cel,
alleen een monnik doucht niet
met verpleegsters; en ik wel.

卍 2019

Mind Blowing

Eens was er niets
behalve iets
dat alles bevatte:
het Kosmisch Ei.

Met een oerknal
knalden ruimte en tijd
de leegte in:
Ginnungagap.

Sterren ontstonden,
energie, materie,
donker of licht:
Jin en Yang.

Zwarte gaten
vormden wormholen
naar parallelle universa
elders in Outer Space.

De mens,
denkend nietig klompje
sterrenstof in de goldilockzone,
tracht het te bevatten.

Maar de kringloop der seizoenen
is niet te verklaren aan een eendagsvlieg,
noch de weidsheid der wereldzeeën
aan een kikker in een put.

卍 2020

*Met dank aan Zhuang Zi, mijn favoriete filosoof,
voor de beeldspraak in de laatste strofe.*

DAO

Ik ben het universum,
net als jij;
broeders en zusters geboren
uit het Gouden Ei.

We omspannen het heelal:
alle duister, licht en tijd;
waar jij bent daar ben ik ook
in eeuwige verbondenheid.

We zijn de vissen en het water,
de vogels en de lucht,
de Aarde en al haar planten,
zowel boom als vrucht.

We zijn de passie van de liefde,
het lijden en de dood;
de beweging van het Leven
van schoot naar schoot naar schoot.

卍 2020

Liefde voor het Land

Aan de machtig stromende Waal
dicht ik dit landliefdesverhaal.
Hoe ik hou van het zicht op Ooy
polderland: vlak, groen, blauw en mooi,
grazende ganzen op grasland,
wielen met reigers in stilstand,
een torenvalk in vrije val.
Op de achtergrond de stuwwal
aangelegd door het gletsjerijs
aan het eind van haar lange reis.
Al honderddertigduizend jaar
ligt die beboste landmuur daar,
hoe vaak wandelde ik er op?
Jansberg, Duivelsberg, Mulderskop,
door de bossen vol beuk en eik.

Waarlijk, wie hier woont is erg rijk
want in het Rijk van Nijmegen
kom je veel natuurschoon tegen.
Zoals daar is de Mookerhei
met een schat aan sagen erbij;
heideveld, vliegden en dwaallicht
en in het westen wijds uitzicht.
Ik roem ook nog de lössgronden
waarop we wijngaarden vonden,
waar levendig de Groesbeek stroomt,
hoog de ooievaar troont.
Oh, wat is dit een prachtig land
waaraan ik mijn hart heb verpand,
waar ik wortel heb geschoten.

En voor dit alles in het klein
moet je in de Heemtuin Malden zijn!

🍷 2018

Dit gedicht is de vorm van een Cyhydedd Fer, een middeleeuwse Welshe versvorm.

Diverse Landschapsgedichten

Op de akker
zoemt de Phacelia
vol leven

Op het bankje
bij de haag
mediteer ik
☯ 2013

Op de grond
een paardenvijg
daarop
tientallen vlinders:
een wolk schoonheid.
☯ 2014

Wit, roze, rood,
bloesems verwaaien
vluchtig als hun geur
☯ 2015

Vandaag gewandeld
door het Kastanjedal,
landschap als van een oude meester.

Gelopen langs majestueuze bomen
beuken, eiken, lijsterbes.

Oude meesters spraken tot me
met ritselende herfstbladeren,
gaven me dit gedicht.

☯ 2016

Plaatsgebonden gedichten

Walpurgisnacht im Hunsrück

wolken fijnsparstuifmeel
vullen de lucht:
ik adem het bos
en word bestoven.

🌀 2018

Bergen

Bergen,
ooit een kunstenaarskolonie.

Het woord alleen al,
alsof er in Bergen voor kunstenaars
iets uit te buiten of veel te roven viel.

Het idee alleen al
is net zo bespottelijk
als bergen aan zee.

🌀 2019

Gepubliceerd in de bundel Stadsgedichten 2019

Völkerschlachtdenkmal

Pompeuze granieten tombe
vredig in het park
herinnering
aan tienduizenden verspilde levens
alles voor een kleine keizer
met grootheidswaan.

🌀 2018

Het mannetje aan de Maas

Hij kijkt vanaf de dijk
naar de stromende rivier
en voorbijvarende schepen;
alleen, hij blijft hier.

Hoewel, z'n geest vaart naar vroeger,
naar toen z'n leven nog stroomde
volop in beweging was
en hij nog vrij droomde.

Maar met het meanderen der jaren
is zijn bedding versmald en verzand
en hij, langzaam maar zeker,
definitief aan lager wal gestrand.

Nu rest hem slechts het schouwen der schepen
hoe ze komen en gaan, stroom op en stroom af;
weemoedig wenst hij hen Behouden Vaart,
zelf traag zinkend, in het graf.

🌀 2019

Voor Taco

Twee Nymphaea

Op het blauwe Weerib water
wiegen zacht de waterlelies
voorzichtig opengevouwen
witte kronen rond een gouden hart
landingsplaats
voor eftelingelfjes.

Daarnaast de Gele Plomp
brutaal verheft de groene knots
zich boven water
de uitdagend gele bloem
toont de wereld trots
haar pronte stempel
met de zoete nectar.
Slootsloerie.

🌀 2019

Anarchistisch Skaldenvers

Vaste vorm was de norm,
de lijm der vikingrijm.

Deze tijd vraagt vrijheid,
verzen zonder strak pak.

Vrije verzen zijn fijn,
versregels ijspegels !

🌀 2020

Dit korte gedichtje is geschreven in het skaldische hofmetrum, de basisvorm van de middeleeuwse poëzie in Scandinavië.

Het bestaat uit strofes van 2 regels met elk 6 lettergrepen. In elke strofe moet drie keer dezelfde beginletter voorkomen (alliteratie), twee keer in de eerste regel en een keer in de tweede regel. Hier is dat overal de letter V. Verder moeten in elke regel twee lettergrepen zitten die op dezelfde letters of klanken eindigen.

Golfbreker

Ik sta op de vloedlijn;
stroming trekt aan mijn benen,
zout en zon verschroeien mijn huid,
het zand begraaft mijn tenen.

De zeewind voelt aan
als teder strelende handen,
het meewaaiende zand
als scherpe nagels, tong en tanden.

Ik sta met open armen
en opgericht geslacht,
toon de wereld m'n wonden,
m'n sensualiteit en kracht.

Ik sta in de branding,
blootgesteld aan het getij;
naakt, omdat het leven
me dan het diepste raakt.

🌀 2020

Segais' bron

Hazelaars, heilige bomen
staan rond de bron van vijf stromen;
ze dromen met elf en zalm.
Drink van stromen en bron, word wijs,
en inspireer de ziel z'n reis
als kraanvogel; grijs en kalm.

Zoals het is in Andersland,
zo is het ook aan deze kant:

Wees open voor de vijf zinnen,
open voor gevoel van binnen
bij beminnen en streven.
Zo zal het leven, en de tijd,
door eer en schande en door spijt
de mens wat wijsheid geven.

🌀 2020

De bron van Segais is de mythologische bron van vijf Ierse rivieren. Wie drinkt uit zowel de bron als de rivieren zal hierdoor wijsheid en inspiratie krijgen. Het gedicht is geschreven in de Welshe versvormen Cyrwydd Llosgyrmog (strofes 1 en 3) en Cyhydedd Fer (strofe 2).

Herfst

Bomen verliezen hun bladeren,
herten hun gewei,
veel vogels vliegen naar het zuiden,
de natuur bereid zich voor op de winter.

Herfst, seizoen van onstuimig gestorm,
van regen, mist en composteringsgeur;
zaden en vruchten rijpen en vallen,
paddestoelen komen op.

Moge de wind wegblazen,
de regen wegspoelen
en de aarde verteren
wat niet meer bij mij hoort
opdat ik gezuiverd de winter inga
om in de lente te worden herboren.

☯ 2016

Sint Maarten

't is donker buiten en winters
lampionnen schijnen als spoken
de wind wil ze uitblazen
denk ik, diep in m'n jas gedoken

in de verte zie ik het vuur al
ik ruik de rook tot hier
straks speculaas en chocomel
en de grote mensen bier

ik sta in een cirkel van licht
voor warm en achter koud
de vlammen dansen als geesten
terwijl de tijd zich verdicht
voel ik me eeuwenoud
celebrant van heidense feesten.

☯ 2019

Sonnet op basis van een jeugdherinnering.

Joel

Donkerte drukt op het doodse land
onder een kille witte wade;
het leven speelt zich binnen af,
in wortels en in zaden.

Kale takken, kruinen zwiepen, kraken,
hier raast de Wilde Jacht;
uilen roepen, honden huilen,
in de diepe winternacht.

Doof de vuren, omarm het duister,
hoor het voorouderlijk gefluister,
luister naar hun wijze raad:

Hoe zwart ook het heden,
hef de hoorn en deel de mede,
drink, op de zon die komen gaat.

Wassail!

Υ 2019

Imbolc

Sneeuwkllokjes luiden
's winters einde in.

Bride is gekomen:
de dochter van Dagda,
de Goede God,
Brenghster van Vruchtbaarheid
voor land, volk en vee.
Bride is welkom.

De voor is getrokken,
het zaad is gezaaid;

Bride,
laat het liefdevol ontkiemen
in de Aarde haar diepe schoot;
laat het uitlopen, groeien,
opdat het straks zal bloeien;
kleuren en geuren zal geven
aan de komende lente.

Bride,
de sneeuwkllokjes luiden
's winters einde in.

Υ 2020

Floralen

Ik zag vandaag floralen,
prachtig geschilderd op doek;
ze konden me echter niet raken
want m'n gevoel is zoek.

Hun schoonheid stootte op de leegte
van mijn afgematte ziel,
waardoor hun bonte kleurenveelte
op een dorre droogte viel.

Ik zag mezelf daar kijken
en vond mezelf wel lijken
op de bloemen aan de muur;
wel de fleurig felle kleuren,
maar plat en zonder geuren:
stilleven zonder vuur.

🌀 2019

Dolmen

Op het veld staan stenen,
millennialang
tijdloos monument
van een vervlogen verleden

Ankerpunt
in de cycli van seizoenen,
Rustpunt
in een verstrijkende tijd,
Schuilplaats
voor rusteloze zielen

Verwijzend naar vergankelijkheid
en eeuwigheid.

🌀 2014

Uitzicht op de Ooy

De ochtendnevels verdampen
terwijl ik er naar kijk;
hoe vaak fietsten wij daar
op die kronkeldijk?

De zon verlicht de polder,
het water en het grasland;
ik herinner me een vrijpartij
op een zomers waalstrand
waarbij wij samen kwamen
in een lijfelijk liefdeslied,
achter de kromme wilgen
en het wuivend riet.

Ik zie onze picnicplekjes liggen,
weet nog van onze wandeltochten,
hoe bij het geruis van populieren
onze handen elkaar zochten
en vervlochten.

Nu zie ik hoe het regent,
over de polder en m'n dromen,
die als verwaaide wolken
met de Waal mee stromen.

Mijn geest volgt nu
de ganzen op hun vlucht
en mijn gemoed de
donkergrijze avondlucht:

want hier in Beek
waart Katharina rond!

☮ 2020

Siësta

Luie lome zomerdagen
zonnehitte vult het huis
jij slaakt naakt een diepe zucht
ik lik zacht jouw kruis.

Later liggen we hand in hand
zij aan zij een ijsje te eten
oververhit maar zeer voldaan
voor we zo weer verder zweten.

🍷 2019

Liefste

Streel me liefste, streel me overal,
fluister zoete woordjes in m'n oor,
laat je proeven, zien en ruiken,
en kus me tussendoor.

Laat me liggen aan je borsten,
laat me rusten in je armen,
laten we elkaar vannacht
beminnen en omarmen.

En mocht morgen de kloof
van afstand en zwijgen ons scheiden,
onbegrip en onmacht ons
op ons eigen eilandje laten lijden;

dan roepen we als brug
de liefde van vannacht weer terug.

🍷 2020

Bulls Eye

Zijn liefde is als een roos:

Schuchter ontloken uit de knop
lokt de lente tot groeien,
ontvouwt hij blad na blad
om tot volle schoonheid op te bloeien.
Ik ruik z'n roze rozengeur en
word bevangen door het verlangen
z'n zwoele jongensferomonen
van dichtbij in m'n neus te vangen.
Ik snuffel aan elk kroonblaadje, zoek
verborgen geuren op intieme plekjes,
maak een rozeknopje in z'n oksel
van lieve zuigzoenvlekjes.
Ik drink de nectar uit zijn kelk,
laat zoet vocht m'n zinnen verdoven;
streel z'n stijl, stempel en stamper,
bestuif en word bestoven.
Zijn liefde is als een roos;
uitnodigend warm, teder, fijn,
passievol en diep romantisch als
rozengeur en maneschijn.

Maar pas op voor de doorns:
ze blijven tot bloedens toe steken,
venijnig op de stengel staan,
tot de roos reeds lang verwelkt is
en het schip vergaan.

Υ 2020

Dark Room

In het cruising labyrint
kom je lichamen tegen,
gespierd, behaard, bezweet, besmet.

Lichamen met gloryholes om
in klaar te komen, of pikken
die diep doordringen
in jouw eenzaamheid.

Υ 2019

*De oefening was een gedicht te schrijven
op basis van woorden die je niet snel in
een gedicht zou verwachten.
Gepubliceerd in de bundel Ongezien.*

Slijtende liefde

Ik mag me vlijen tegen je lichaam,
een arm om je heenslaan,
maar als m'n hand je borst omsluit,
m'n vinger het gleufje van je poes besluipt;
dàn ga ik te ver.

Ik mag zacht zeggen dat ik van je hou
als ik je blote schouder zoen,
maar niet dat ik met je vrijen wil
als m'n lippen je hals beroeren;
dàn kom ik te dichtbij.

Voorheen opende je armen en benen
om mij liefdevol welkom te heten, om
kruis aan kruis en tong rond tong,
samen te verstrengelen in elkaar; nu
bewaak je afstand en bewaak je grenzen,
laat je onze liefde slijten,
dàn is het voorbij.

🌀 2019

Gepubliceerd in Po-e-zine XVI Reflectie

Poezel zo net

In het lome lover minnemeen
ik mijne zoele Poezel;
hij is wobbe, hij is leen,
wuftig kozer en te koezel.
Poezels krollig en in broei
wijn wij minneweer;
in galenzang en moenengloei
stoeien Poezel en zijn heer.

't Zwerk donkert, de kniepert loeit,
een vale walm giert en woeit,
de kim molmt tot waangetier,
schuksels schokken elk liefdesdier,
diep duister geruisel in steekstruweel:

Nu naakt de Zwarte Zwadderneel !!!

🌀 2020

Vrij naar de poëmen van Maarten Toonder

Stedentrip

Ik ben geboren in Geleen,
groeide op in Geverik;
basisschool in Beek,
scouting in Schinnen.

Ik ging naar de Hogeschool Heerlen,
verhuisde naar Hoensbroek,
naar Nijmegen, Arnhem
en weer terug.

Ik dronk wodka in Warschau,
slibowice in Bratislava,
Highland Park op Mainland, Orkney
en muntthee in Meknes.

Ik treinde naar Sint Petersburg
voor de Hermitage,
voor het Britttish Museum
voer ik naar Londen toe.

Ik vierde feest in Amsterdam,
vree nachtenlang in Amersfoort,
hekste en sekste te Utrecht,
lag in het Deventer Ziekenhuis.

En toch,

is maar èèn stad het waard
dat ik er over dicht;
en dat is, uiteraard,
de stad Maastricht.

🍷 2020

Geverik

Onder de vleugel van het vliegveld,
tegen de startbaan aan,
ligt het dorpje Geverik
en daar kom ik vandaan.

De vroegere velden zijn verdreven
door industrie en bedrijven,
boomgaarden gerooid, akkers asfalt;
alleen het dorp dat mocht blijven.

En Geverik bleef, strijdt met kracht
tegen turbulentie en lawaai
in de ‘randen van de nacht’.

Of het zal baten moet nog blijken,
want voor het grote geld lijkt
alles van waarde te moeten wijken.

Dus: vlieg op met je vliegveld !!!

🍷 2020

Happinez

Interview met de twittermonnik:

Ik stuitte die dag
op de sleutel
tot het perfecte geluk.

Het leven is Yin en Jang,
geluk een werkwoord,
het is als een Griekse tragedie.
Ieder mens is uniek;
jij bent jij, ik ben ik,
zoals hanglampjes van
lege augurkenpotten.

De zee is weids, diep en onpeilbaar,
luister naar je eigen zeegeluid.
Dat kan met de ujjagy-ademhaling,
je voelt de keel iets dichtknijpen.
Het is soms best lastig
om je op een natuurlijke manier
tot je borsten te verhouden.

Ben je bereid
naakt en kwetsbaar te reizen?
Zet je wonden om in wijsheid,
vluchtelingen laten alles achter!
Het voelt alsof zij echt spiritueel zijn
en ik doe alsof.

Typisch Wabi Sabi.

🍷 2019

Dit gedicht is een cento of pistache, een gedicht opgebouwd uit woorden en zinnen van bestaande teksten. In dit geval afkomstig uit vijf uitgaven van het tijdschrift Happinez.

Yoga

Adem in
adem uit

mijn buik rijst
en daalt
rijst en daalt
onder mijn handen

weinig gedachten
geen concentratie
enkel aandacht
voor mijn lijf

spieren spannen zich
ontspannen weer
op het ritme
van mijn adem

mijn adem
mijn lichaam
meer is er niet
in dit moment

mocht er toch
meer komen
dan
laat ik dat los

Yoga
met rust en aandacht
verblijven
in het nu

☯ 2014

Vredesgebed

Er liggen lijken op het strand,
mensen die alles hebben verloren:
's nachts de hel ontvlucht,
aangespoeld bij het ochtendgloren.

Ik lees het in de krant,
voel me machteloos,
moedeloos, boos,
en begin te bidden:

Dat de waanzin stoppen zal,
er een eind komt aan de haat;
daarginds in Verwegistan
en bij mij hier in de straat.

Dat ik de eigenaardigheden van mijn
buren,
de Syrische vluchteling links
en de PVV-er van rechts,
verdraagzaam kan verduren.

Ik bid voor een ruimdenkende geest,
een hart vol oprechte vriendelijkheid
en hulpvaardige handen.
Ik hoop dat iemand m'n gebed verhoort
want 'Vrede' is een samenwerkwoord.

☯ 2020

*Geschreven voor Stichting KUS in het
kader van de Vredesweek.*

Beltane

Ik trek me terug, achter de meidoornhaag
vanwege het 'Feest der Felle Vuren';
mijn oeroud heidens ritueel
zal de hele middag duren.

Ik ben geheel gekleed in lucht
en roep zo de goden aan,
de elementen, planten, dieren,
dank de geesten dat ik hier mag staan.

Ik ga liggen op het koele gras,
koester me aan de warme zon,
genietend sluit ik mijn ogen,
denk aan de 'Grote Rite', de levensbron.
En dan verschijnt zij, de Godin
met de amberketting en het valkenkleed,
ze neemt me totaal tot zich
met een teder wrede liefdesbeet.

Later, ontwaakt uit deze trance,
met een warme gloed en zoete pijn,
neem ik afscheid en ik offer
gezegende koekjes en wat wijn.
En deze hele zomer lang
herken ik haar van wie ik hou
in de levende natuur,
in elke man en vrouw.

☮ 2020

*Vrij naar W.B. Yeats:
The song of wandering Aengus*

Een waargebeurd sprookje

Lezend, liggend in de tuin
zag ik kabouters dansen,
ondeugend in het heggegroen
met de elfjes sjansen.

Ik las veel sprookjesboeken
en heel veel ridderverhalen
over draken en kastelen
die zich tot droom vertalen:

dromend streed ik zij aan zij
met Ivanhoe te paard,
dapper en heldhaftig zwaaiend
met m'n houten zwaard.

Later hoorde ik de fluit van Pan,
ik las de Griekse mythen,
zag in 't bos centauren
op cyclopen schieten.

Ik leerde uit de Edda,
hoe een viking naar Walhalla moet;
maar het allerliefste las ik
de legendes van Robin Hood.

Ik ben nu bijna vijftig jaren oud,
nog steeds gek op verhalen,
vertel ze geregeld aan publiek
en laat me daar zelfs voor betalen.

Mijn grootste beloning echter
is niet hun gulle hand,
maar samen mogen dwalen
door fantastisch sprookjesland.

☮ 2019

Herakles

Herakles, halfgod en sterke held,
door Zeus verwekt, door Hera fel gehaat,
een leven lang op zoek naar vergiffenis
voor onbedoelde zonden en soms domheid:
zijn tragisch luisterrijke lot.

Als baby bijna doodgebeten, adders,
ze hadden levens kunnen sparen
door Herakles onschadelijk te maken;
oh, ging z'n bovenmenselijke kracht
maar samen met meer zelfbeheersing.
Een toverlist bezoedelde Herakles' handen
met bloed van vrouw en kind;
tien zware taken, werken, waren nodig
om deze misdaad uit te wissen, en
drie jaren slavernij voor de volgende.
Hij doodde leeuwen, draken, monsters;
bracht hinde en hellehond naar 's konings hof,
Hij maakte stallen schoon, hij stal
een gouden gordel, gouden appels, vee;
hij droeg de hemel op z'n brede schouders.
Herakles bood het volk bescherming,
veiligheid, voorspoed en veel mooie mythen;
Hellas eerde Herakles als held.
De Olympus was helaas verdeeld
tussen Zeus zijn zegen en Heras vloek.
Giganten vielen aan, de goden beefden:
zo'n dreiging was nog nooit vertoond.
Het was Herakles die hen versloeg,
die Heras eer en deugd beschermdde;
goddelijke lof viel hem ten deel.
Vijanden had Herakles ook,
de centauren haatten hem nog wel het meest.
Zij wilden wraak voor hun vermoorde vrienden:
een met drakenbloed doordrenkte mantel
gaf Herakles een pijnlijk trage dood.

Maar toch, nog straalt de grote held van Hellas
als constellatie in de nacht;
een eerbetoon en troost voor allen
die worstelen met een gezegend lot,
die eer en schande meesterlijk vervlechten
in hun eigen tien werken.

Dobbelen met de Duivel

Wie heeft er ooit het vers gehoord,
het vers van Valse Thijs?
Hij speelde graag het dobbelspel
en hij had altijd prijs!

Thijs groeide op als boerenzoon,
van werken hield hij niet,
als boerenhulpje ongeschikt
tot vaders groot verdriet.
De wijde wereld lokte Thijs
en dus ging hij op pad;
te voet de grote wegen volgend
naar 't avontuur: de stad.
Het leven was er lol, plezier en lachen:
hij trok van kroeg naar kroeg,
hij feestte en hoereerde er op los.
Z'n beurs was vol genoeg.
Toch raakte Thijs zijn munten op,
ze leken wel verdwenen.
En met z'n laatste geld kocht hij
twee valse dobbelstenen.
Een oog of twee, of zes, of twaalf;
hij gooide wat hij wilde
zo behoorde Thijs voortaan tot
het foute gokkersgilde.

En zo trok Thijs door heel het land,
hij speelde hier en daar;
hij won altijd, verloor echt nooit
en dat vond men wel raar.
Maar voor men hem betrappen kon
was hij hem al gesmeerd;
want valsspelers zijn niet geliefd
had Thijs al snel geleerd.
Hij plukte boeren uit Uithoorn,
een meid uit Zoetermeer,
de grote cashcow bonus was
een Amsterdamse heer.

Echt overal schudde hij mensen uit,
beroorfde hen van geld
dankzij zijn valse dobbelspel;
hij voelde zich een held.
“De duivel zelf verliest van mij”
riep Thijs in woest gebral;
hij was een wijze spreuk vergeten:
‘hoogmoed komt voor de val.’

Die avond, twaalf uur, allerzielen,
het spel is gedaan
als zich een nieuwe speler meld
om het spel weer aan te gaan.
Zo'n mooie kans laat Thijs niet schieten,
hij gooit meteen een zes.
Z'n tegenstander gooit hetzelfde
en leert Thijs zo de les.
Thijs tweede worp heeft hoge ogen
weer ligt er zes boven;
“Dit spel ga ik winnen vriend,
dat zal ik je beloven!”
Zo blufte, pochte Thijs die nacht.
Zijn tegenspeler niet,
die lachte minzaam en gemeen
als iemand die kansen ziet.
Hij wierp zijn steen zo hard ter tafel
dat die doormidden
in twee gelijke stukken brak.
En Thijs begon te bidden,
te bidden voor z'n zieleheil,
hij had het spel verloren:
twee zessen en een èèn op tafel,
een dikke dertien score.
En Thijs trok toen lijkbleek weg,
zijn tegenstander grijnsde
“Je ziel is nou van mij”, zei hij
terwijl Thijs terugdeinsde.
Maar niets kon Thijs nog redden nu,
hij viel terstond dood neer.
De duivel had z'n buit te pakken,
de hel telt èèn ziel meer.

Kabouters in Brabant

Vroeger leefde er kabouters
in 't mooie Brabants land,
in heuvels resideerde ze
in bos, op hei en zand.
Het waren wezens van de nacht;
je zag ze zelden, schuw,
ze meden de mens meestal, want
te groot, te lomp, te ruw.
Pas als de mens naar bed toe gaat,
pas dan gaan ze op pad,
op zoek naar werkjes en naar klussen
bij boerderij of stad.
En menig boer of handwerksman
liet zo'n kaboutergroep
de hele nacht lang werken, in ruil
voor kattenvlees of erwtensoep.
Ze werkten graag en met plezier,
uitsluitend ongestoord,
want anders was de lol er af,
de arbeidsrelatie verstoord.

Een eigenwijze boer uit Nunen
had werk genoeg voor uren
waarin hij door het sleutelgat
kabouters wou begluren.
Hij zag ze zwoegen in z'n schuur,
ze dorsten gerst voor bier.
De boer was iets te enthousiast,
piepte de deur op een kier.
Kabouters hebben goede oren,
ze hoorden dat geluid
en staken met een stengel stro
de boer z'n oog er uit.
Hij leerde zo een harde les:
je zult het zwaar bezuren
als je dom genoeg bent
om kabouters te begluren.

Vroeger leefden er kabouters
in 't mooie Brabants land.
Nu helaas al lang niet meer,
wat is er aan de hand?
'T gebeurde op een zomernacht
onder de volle maan,
wanneer kabouters feesten
en stropers stropen gaan.

Een koninklijk kabouterbal:
in 't bos bij Hoogeloon
dansen wel duizend kabouters
en eentje draagt een kroon.
Het is Kyrië, hun vorst,
geëerd en zeer geliefd,
zijn feesten bieden alles
wat een kabouter blijft:
muziek en taart en wildgebraad
en grote glazen bier.
Er werd gezongen en gelachen
om allerlei vertier.

Maar in het gindse struikgewas
daar loerde het gevaar:
een oude slechtziende stroper
met zijn geweer schietklaar.
De stroper hoorde een geluid
en dacht een haas of ree,
maar schoot in plaats daarvan
een kabouter tot puree.
En met een harde donderslag
was toen het feest voorbij;
kabouters stoven allen weg,
vluchten in bos en hei.
Aan alle kanten werd geroepen:
"Groot is onze nood "
aan alle kanten rouwbeklag:
"Kyrië is dood!"

Die avond zag men overal,
in heel het Brabants land,
kabouters wenend onderweg,
huilend, hand in hand.
Ze trokken oostwaarts naar de grens,
gehuld in zwarte kleren
verlieten ze streek
om nimmer weer te keren.

Vroeger leefden er kabouters
in 't mooie Brabants land,
maar nu is 't eenzaam, stil en leeg
in 't bos, op hei en zand.

🍷 2019

Vaar K bke

Vaar K bke was de voerman
van een Beeker boerderij,
hij reed met paard en wagen
en deed aan toverij.

Hij had z'n ziel verkocht
om magie te mogen leren,
maar moest in ruil daarvoor
dan wel de duivel eren.

Het ging hem niet om geld,
om rijkdom, roem of eer;
hij wilde z'n makkers imponeren
en de meiden nog veel meer.

Vaar K bkes paardenkar
vervoerde de zwaarste vrachten
en reed vele malen sneller
dan je zou verwachten;

zelfs de steilste helling
deerde z'n oude paardje niet,
omdat Vaar K bke voor elk wiel
zeven duivels duwen liet.

Eens wilde hij met zijn vrienden
in Spaubeek naar de kermis toe,
maar zij moesten nog bonen binden;
wat veel werk is en gedoe.

Nu dat was geen probleem:
met een spreuk en een gebaar
maakte Vaar K bke snel
het hele klusje klaar!

Al deze vreemde daden
kwamen ook de pastoor ten oor;
en die wilde graag voorkomen
dat hij een schaap verloor.

Meneer pastoor dacht bij zichzelf:
'Die Kōbke is geen kwaai knul,
maar met zo'n verkochte ziel
is hij straks wel de lul.'

Hij liet Kōbke komen biechten
en vroeg hem toen: 'Hoe duur
is het je ziel terug te kopen,
te redden van het hellevuur?'

'Als ik u, pastoor, vrijwillig
heen en weer naar Weert vervoer,
dan alleen, meneer pastoor,
geeft de duivel mij mijn ziel retour.'

En zo gezegd was zo gedaan,
ze zijn meteen naar Kōbkes kar gegaan;
pastoor zat achterin, Vaar Kōbke op de bok,
van voor geen paard maar een duivel die trok.
En met deze snelheidsduivel als peerd
werd het een woeste rit naar Weert:
ze stoven over straten, wegen, paden,
doodsbenauwd maar vastberaden,
hotsend, klotsend, bijna botsend,
misselijk maar nog net niet kotsend
kwamen ze met hun tweeën
heelhuids Weert binnen gereën.
Daar zei de duivel tegen meneer pastoor:
'U kunt ook met de trein terug hoor.'
Maar die wilde daar niets van weten,
was Satans belofte niet vergeten;
hij zei tegen Kōbke: 'Rij naar huis, vlug,
dan krijg je je verdoemde ziel terug.'

Vaar Kōbke keerde z'n kar met veel kabaal,
terug naar Beek, door de lucht ditmaal.
Zo vloog de wagen met onze helden
over dorpen, akkers, bossen, velden.
Maar de duivel liet de wind woest waaien
in de hoop dat die hen neer zou maaien;
hij riep regen op en donderkracht:
de wolken spuugden vuur die nacht.
De wagen met Vaar Kōbke en de pastoor
slingerde, steigerde, maar vloog door,
door en door, verder naar het Zuiden
waar reeds de ochtendklokken luidde.
En met een enorme klap, mijlenver te horen,
knalde de wagen tegen Sittards kerktoren.

Verwond, verdwaasd en aangeslagen
herwon Vaar K bke de macht over z'n wagen,
vloog verder naar Beek, door het helse weer,
en stortte daar dramatisch neer.

Een harde klap, een gapend gat,
maar, de hemel zij geloofd,
Vaar K bke en de pastoor
leven nog, zijn slechts verdoofd.

Vaar K bke heeft z'n ziel terug,
pastoor z'n missie is geslaagd:
hij heeft in deze helse nacht
niet voor niets zijn leven gewaagd.

Vaar K bke leefde nog lang
stierf gelukkig een 'goede dood';
hij is nu in de hemel,
de duivel heeft het weer verkloot!

🍷 2020

WESTENSCHOUWE

Wie weet er nog dat voor de Zeeuwse kust,
onder water, het dorp Schouwe rust?

Eens een rijke handelshaven
nu in't wier en zand begraven.

Lang zag je de toren nog staan
maar ook die is ten onder gegaan.

Westenschouwe heel haar handelsvloot
wist waar de Noordzee winsten bood,
ruimen vol wol, meekrab en graan,
zo voeren de schepen af en aan.

Ook het vissersvolk, nijver en vroom,
viste volle netten uit de stroom.

Zo werd Schouwe zeer welvarend,
toonde dat ook heel voortvarend:

menig schip had in z'n hout
trots wat spijkers van glimmend goud.

En om onze lieve heer te loven
(alle zegen komt van boven)

kreeg de kerk een hoge toren
met klokken, mijlenver te horen.

Westenschouwe ging het voor de wind,
door Fortuna teer bemind.

Tot een kwade dag in Mei
met westenwind en bij hoog tij.
Schouwes vissersvloot voer uit
in de hoop op vette buit.

Dat wat ze die dag binnenhaalde
was wat Schouwes lot bepaalde.

Netten met veel vis er in
en daarbij een zeemeermin.

Onder schubbig, glad en grauw,
boven een begeerlijk mooie vrouw:
blauwe ogen, krullend lang blond haar,
blanke huid, een stevig borstenpaar,
een stem grenzend aan het erogene,
waarmee ze zong als een sirene.

Zeer tevreden met hun buit
keerde de vissers snel hun schuit,
't zou zich zeker rijk'lijk lonen
deze meermin aan 't volk te tonen.
Haar gesmeek haar t'rug te zetten,
haar te redden uit de netten,
baatte haar niet in het minst;
Schouwes vissers roken winst.
Lachend brachten ze haar aan land
waar ze tragisch stierf, op het strand.

't Volk stond nog beteuterd te kijken
toen van achter de dijken
woest een zeemeerman
met een vervloeking kwam:

Schouwe, Schouwe, Het zal u berouwe
dat ge geroofd hebt mijne vrouwe!
Westenschouwe zal vergaan,
alleen de toren blijft er staan!

Hierna keerde Schouwes lot,
al haar vissers vingen bot,
schepen vol met lading zonken,
vele mannen verdronken,
Schouwes haven slibte dicht
d' handel werd totaal ontwricht.
En bovenop deze ramspoed
dijkdoorbraak bij stormvloed.
Westenschouwe zonk in zee,
hoge golven sleurden alles mee.
Toen de storm was gedaan
zag men alleen de toren nog staan.

Gespook bij Mook

Halverwege Plasmolen en Mook
daar ligt de Mookerhei
waar Spanje op oranje dook,
een vreselijke slagerij!

De duizenden doden die vielen
door pijl en bijl en zwaard,
huursoldaten met verdorven zielen,
Gods absolutie niet waard.

Hun zwaarverminkte lijken,
of losse delen daarvan,
zullen in rust de grond verrijken
zodat de hei weer bloeien kan.

Hun zielen echter zijn verdoemd
en blijven van rust verstoken,
vanwege hun zonden gedoemd
voor eeuwig rond te spoken.

Ze waren 's nachts rond op de hei
als vreemde lichtjes in het duister
met klaaglijk geschreeuw of geschrei
en onheilspellend gefluister.

Menig reiziger en handelman
beleefde er doodsbenauwde uren,
greep naar rozenkrans of talisman
omsingeld door ijle spookfiguren.

Herders meden 's nachts de hei,
marskramers meden Mook,
zelfs de stropers waren niet blij
met de dwaallichtjes hun gespook.

De mensen waren ten einde raad
en wendden zich tot de pastoor;
die stelde, dapper en kordaat,
een persoonlijk onderzoek voor.

Die avond, met knikkende knieën,
deed meneer pastoor zijn plicht:
hij ging, gewapend met de evangeliën,
op zoek naar spook en zwevend licht.

Hij hoefde niet lang te zoeken
op de hei bij volle maan,
al van verre zag hij de vervloekte
zielen als lichtje uit dwalen gaan.

De pastoor was echt geen doetje
maar alleen met al die geesten
zei hij vlug een weesgegroetje
en vroeg de zegen voor z'n queeste.

Zijn gebed werd snel verhoord:
aan hem verscheen de heilige Maagd.
Zij heeft met een enkel woord
alle dwaallichtjes weggejaagd.

Dankbaar sloeg de pastoor een kruis
en de maagd was weer verdwenen,
hij dacht: 'Ik bouw haar hier een huis
dan kan ze eeuwigdurend bijstand
verlenen.'

En dus bouwde de pastoor een heuse kapel
voor Onze Lieve Vrouwe van de
Dwaallichten,
en nog steeds staat Maria daar, jawel,
het leed van dolende zielen te verlichten.

En wilt u weten of ze haar werk goed doet?
U hoeft slechts 's nachts de hei op te gaan,
kijken of u er spook of dwaallicht ontmoet
in het schijnsel van de volle maan.

☯ 2019

Bijna 50,

Ik liep laatst op het kerkhof,
met halloween en volle maan,
naar het graf van een dode heks
en bleef daar plechtig staan.

Ik zong er een incantatie
om haar door deze daad
terug naar hier te roepen
voor wat wijze raad.

En zij verscheen aan mij,
lijkbleek in het duister,
keek me doordringend aan
en zei toen: 'Luister,

jij bent nu even oud als ik
was toen ik het leven liet;
daarom: leef, lijd en heb lief,
verspil de je gegeven dagen niet!'

Toen verdween ze weer,
maar haar donker kille graf
herhaalde als een echo
de raad die ze me gaf.

Ik zweeg, maar mompelde nog net:
'Vaarwel, rust zacht, lieve Jeannette.'

♁ 2020

*Deze bundel is opgedragen aan
Michel, Bouchra, Jeannette, Joop, Ko, Alexandra en Annie.
Zij mochten mijn 50^e verjaardag helaas niet meer meemaken.*

Druppels van een gloeiende plaat
is een bundel met gedichten van Jack Stoop.

De bundel biedt een grote variatie aan gedichten qua stijl en inhoud: van vrije verzen en sonnetten tot gedichten in oude Welshe of Scandinavische versvormen en van gedichten over seks en/of drank tot bedes aan heidense godinnen en volksverhalen in versvorm. Meer gedichten van Jack zijn te vinden op www.gedichten.nl.

Jack schrijft behalve gedichten ook artikelen voor Paganistische tijdschriften onder het pseudoniem Flierefluiter en hij treedt regelmatig op als verteller van mythen, sagen, legenden, sprookjes en andere volksverhalen. Meer informatie over Jack is te vinden op www.jackstoop.eu.

Het schilderij op de kaft, 'Paradise Apple 2', is van de kunstenaar Ryszard Tyszkiewicz. Meer over hem is te vinden op <http://ryszardtyszkiewicz.pl/pl/>

**Alle gedichten uit deze bundel zijn,
onder vermelding van auteur en bron,
vrij te gebruiken.**

Jack Stoop © 2020